

LA LLUFA

LA PROVA DEL COTÓ

Rufián es carrega el que quedava de l'independentisme

No enganya ni de paraula, ni de cara ni de cognom. Rufián és el que saps que és abans d'escoltar-lo. Pinxo de barri, amb moltes pedres a la butxaca, alguna sessió de gimnàstica i un vernís cultural de suplement setmanal.

D'esquerra republicana?... sí, bé, o d'alguna altra cosa. La que calgui.

Més pendent del que diu que del que passa al seu voltant. Més pendent de les seves pauses i mirades oratòries que del que parla. Més pendent d'enderrocar a qui toca que de construir alguna cosa. Clar que sí, quan vas per lliure fins i tot la pots encertat i a vegades Rufián l'encerta. Qui no encerta quan ataca a la dreta?, qui no encerta quan es queixa de la justícia espanyola? Qui no encerta quan es pregunta per un rei fugit i un altre amagat? Però no n'hi ha prou.

Ser polític també és fer feina, deixar la bronca de tasca i parlar per construir. Conèixer els tempos en els que circula el món i les seves circumstàncies. El lluïment personal és pels tenors i les sopranos.

La situació a Catalunya és prou lamentable com per anar afegint gratuïtament foc a les brases. Segur que JuntsXCat porta una pesada motxilla d'errors, temors i mentides, però no cal esboirar-les ara i menys a partir de simples sospites. Hi ha prou merda, també a casa del Sr Rufián, per no inventar més conspiracions de les necessàries.

Si a Rufián li viu com una puntada de peu ser candidat a una alcaldia, que es rasqui o que parli amb els seus superiors, si vol quedar-se a Madrid perquè ha descobert la gran ciutat i les grans ciutadanes que hi ha allí, que ho faci, però no cal que agafi un roc i trenqui les finestres de Palau. La política encara que sovint no ho sembli, és més seriosa que tot això.

LLUFA, nano.

Pensa en els pobres americans que han de pagar més de 6 dòlars per un galó de gas.